

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. II. Jesus Christus crucifixus in medio latronum est Judex sublatus in
thronum suum, ubi pronuntiat sententias æternas salutis in hos, &
damnationis in alios.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

non potius suffocatus manserim mei undâ Baptismatis ! & post-hæc non contabescam horrore ad minimam de peccato cogitationem, velut ad aspectum serpentis ? an non circumferam in corde meo dolorem vehementissimum de illo commisso, qui nunquam non me interiùs affligit & cruciat ? an non saltem constans in corde meo foveam propositum millenas potius tolerandi mortes, quam offendere unquam tam amabilem Redemptorem meum ?

Hi affectus Spiridionis videbantur nobis tam æqui, ut admitteremur conficere illos, uti conceperat ipse ; & voluissemus nunquam habere alios, quam illos maximi erga peccatum odii, quod inseparabile est ab amore Dei. Verum desiderabamus adhuc, ut explanaret nobis mysterium aliorum symbolorum, quæ in hoc facello representata videbamus : quare JESUS CHRISTUS noluerit solus pati, sed in societate duorum latronum ?

ARGUMENTUM.

JESUS CHRISTUS crucifixus in medio latronum est Judex sublatus in thronum suum, ubi pronuntiat sententias aeternas, salutis in hos, & damnationis in alios.

ARTICULUS II.

Quando dicitur : à momento dependet aeternitas ; intelligo hoc de pretioso momento, quo Filius Dei exspiravit in Cruce pro salute omnium peccatorum : in hoc momento divisit ipse ambas aeternitates, felicem & infelicem, & idèd moritur in medio, unius prædestinati & alterius reprobi. Et non est absque mysterio, quòd ambo fuerint latrones, eòquòd ambo, dum ipse thesauros suos divinos profundeabat in favorem hominum, suffurati sint, unus quidem paradysum, & alter infernum.

Quare JESUS CHRISTUS mori voluerit inter duos latrones.

Ille, qui furatur, accipit id, quod non pertinet ad se, & accipit occultè, haud ignarus, actionem suam condemnandam fore, si foret manifesta. Quis unquam, si intellexisset, quòd aliquid sceleratus, postquam suam in latrocinis exegit vitam, comprehensus tandem à justitia, & ad ultimum condemnatus supplicium, in ipso actu, quo hanc subiret sententiam, dum sibi persuasum habebat mundus, ipsum infelicitatis suæ supremum attingisse culmen : quis unquam cogitasset, inductum ipsum esse in posses-

Bonus latro furatur Paradysum.

Luc. 23.

possessionem felicitatis æternæ, asseverante idiplum proprio ore. Dei: *Hodie mecum eris in Paradiso.* Bonum hoc erat, quod non pertinebat ad ipsum, sed quia invenit thesauros Dei omnino apertos auspiciatissimo eventu suffuratus est illud.

Malus latro
furatur infer-
num.

Et quis unquam credidisset, quod alter, qui ejusdem erat cum ipso farinæ, quique eadem potiebatur occasione, latro, cui usitatum erat, abripere bonum, ubicunque inveniebat illud, videns eosdem thesauros coram se apertos, aspiciens exemplum commilitonis sui, rapiens ad se possessionem Paradisi: quis credidisset, quod subripere mallet infernum? & in hoc verè extitit latro malus usque in finem. Infernus non pertinebat ad ipsum, siquidem hic factus non est pro hominibus: JESUS CHRISTUS ipsemet asseverat nobis in Evangelio, quod *paratus sit diabolo & angelis ejus.* Verùm fur hic & latro erat, assuetus abripere semper, quod non erat suum.

Matth. 15.

Ecce tamen veram imaginem prædestinatorum & reproborum: omnes in medio sunt thesaurorum, id est, gratiarum universalis Redemptoris, quos aperit is omnibus. Omnes affixi sunt in Cruce, hujus vitæ tempore: siquidem tam boni, quàm mali suas habent afflictiones, & in hoc statu boni suffurantur

Quâ ratione
boni cogantur
furari Para-
disum.

Paradisum, & peccatores protervi suffurantur infernum. Dico, quod boni furentur Paradisum; siquidem hoc faciunt quasi in occulto; oportet, ut abscondant se oculis mundi, à quibus plerumque crudelem patiuntur persecutionem, incedere volentes per viam cæli; oportet, ut meliorem partem bonorum suorum operum subtrahant cognitioni hominum, ad evitandum ipsorum censuram. Ah! opus est, ut abscondant se sibi metipsis, quantum potuerint, ne vanitas vel complacentia pretiosum hunc ipsis subtrahat thesaurum. Et hoc salubre consilium est, quod Salvator noster suggerit nobis in Evangelio: *nesciat sinistra tua, quid faciat dextera tua.* Hæc ratione boni furantur Paradisum, abs eo, quod mundus id videat, vel advertat.

Matth. 6.

Dico, quod reprobi similiter suffurentur infernum. Quamvis enim plures illuc currant omnino palam erecto capite, nihilominus sceleratissimi quique coguntur abscondere mundo maximam criminum suorum partem. Et quantos invenire est, qui maximam cavent industriam, ne quidquam suorum appareat delictorum, cum noverint, delicta trahere post se despiciatum in auctores suos. Quot numerantur hypocritæ, pietatis obrecti specie, viam cæli se ambulare simu-

Quomodo
reprobi infeli-
citer furentur
infernum.

lantes,

lantes, dum à criminibus, quibus scitent interius, præcipitantur occultissimè in profundum bathrum æternæ dampnationis? nonne affirmari potest hos omnes, quibus heu nimium abundat mundus, furari infernum?

Verùm mi Pater, inquit bonus noster Ecclesiasticus Spiritu; inconueniens mihi videtur, quòd Iesus Christus, qui Sapiencia est infinita, agnoscens perfectissimè ab æterno confirmatam reprobatorum malitiam, pati voluerit & mori pro illis, æquè ac pro prædestinatis? si homo, postquam accumulaverat plurimas summo cum labore divitias, voluntariè & liberrimâ sponte illarum partem projiceret in abyssum maris, an æstimaretur sapiens? Jam videtur hic aliquid longè deterius: mare namque saltem indignum non est ejusmodi munificentia, nec redderet huic homini malum pro bono accepto. Sed prodigere pretiosos thesauros sanguinis & meritorum Salvatoris in favorem reprobatorum, hoc non solum est illos perdere, velut qui projecisset bona sua in mare; sed est profanare illos, cum dentur indignis, reddentibus non nisi injurias & blasphemias æternas, in grati exhibitionem animi. Compone mihi hæc cum infinita Jesu Christi sapientia.

An non vides, respondit Spiritus Iesus Christus mortuus est pro reprobis finita Salvatoris mundi? quia ex consilio divinæ suæ sapientia, non nisi passus & mortuus est pro indignis; & hic triumphus est bonitatum & divinarum miserationum ejus. Sed in hoc triumphavit maximè Sapiencia ipsius infinita, quòd exclusit neminem à magno hoc beneficio, nec bonum, nec malum, id est, nec reprobum, nec prædestinatum, ut mors ipsius æqualiter esset & Paradisus horum, & infernus illorum. Maximum beatorum gaudium est, frui vitâ æternâ acquisitâ sibi per mortem amabilissimi Redemptoris sui; & maximum damnatorum tormentum est, proficere noluisse è fructibus infinitæ mortis hujus, quam æquè pro se ac pro aliis est perpeffus.

Absque hoc videtur, maximum inferni sui rigorem ipsis dampnatis, si fore adimendum. Siquidem Iesus Christus nonne incredibile foret solatium animæ damnatæ, si dicere posset: non est culpa mea; est, quòd gratia defuerit mihi, quòd facta non fuerim confors Redemptionis universalis hominum; ita relicta sum puræ infirmitati meæ naturali, cum qua nec evitare potui omnia peccata, nec servare omnia præcepta Dei: reprehensione proin digna non sum, eò quòd

Zzzzz

quòd

Stupendum videtur, quòd Iesus Christus mori voluerit pro reprobis.

Esset solatio damnatis, si Iesus Christus non fuisset pro ipsis mortuus.

quòd impossibile mihi fuerit meam evitare damnationem.

Et quia creditur, quòd infantes, qui moriuntur ante Baptismum, suffocati in sinu matrum suarum, quamvis priventur visione Dei, totum tamen non patiantur tormentum pœnæ damni, quod maximum inferorum est supplicium, eòquòd dicere possint: natura mihi defuit, quòd non receperim gratiam mihi in Sacramento præparatam, non est culpa mea; nunquam me mea reprehendet conscientia, quòd facere potuerim pro salute mea plus, quàm fecerim. Similiter si anima adulta dicere posset cum veritate: Gratia mihi defuit, cum nulla mihi pars fuerit in Redemptione Salvatoris; gratiam non habui, sinè qua impossibile mihi erat meam evitare perditionem. Quis non videt atrocissimum inferni tormentum, quod remorsus est conscientia, ipsi fore adimendum? quis enim reprehendi vel dolere potest ex eo, quòd non fecerit, quod sibi factu erat impossibile?

Quantum tormentum sit damnatis, quòd nil profecerint ex morte Jesu Christi pro ipsis perpessa.

Sed quando videt, quòd ex propria sua malitia perdiderit id, quod acquisierat sibi Salvator tantâ bonitate; quòd gratia non defuerit sibi, sed gratiæ defuerit ipse; quòd potuerit, & non voluerit: quando clarè videt, quòd modò nos credimus velut articulum fidei, quòd Jesus Christus

pro se sit mortuus, quòdque verè suam voluerit salutem: quando videt, quòd habuerit media tam efficacia, tam facilia, tam copiosa, quibus munire se potuisset à malis, quæ patitur, æternis; quòd tam facile comparare sibi potuisset possessionem infinitorum bonorum in cœlo, quæ nunquam habebit; quòdque ex pura sua perditus & damnatus sit culpa; ecce id, quo extimulatur implacabilis contra seipsum rabies, quod maximum ipsius constituit tormentum in omnem æternitatem. Non igitur ulterius quæras, ubi sit sapientia Jesu Christi, quòd passus fuerit pro reprobis, quibus nihil profuturum erat? ecce triumphum infinitæ sapientiæ Filii Dei de stoliditate damnatorum!

Pulchra probatio, quòd Jesus Christus mortuus sit pro peccatis reproborum.

Hoc argumentum sanè videbatur optimum; sed addere eisdem volui aliud, quod mihi videtur tam luculentum, tamque constringens, ut impossibile credam, id rejici à quapiam posse, qui vel parum habebat rationis. Observo, duo esse mala in peccato: unum, quod est injuria Dei, & alterum, quod est ruina peccatoris. Salvator mundi venerat, ut remedium afferret utrique huic malo per passionem & mortem suam; sed præcipuè & principaliter ad reparandum injuriam Majestati Dei factam. Jam quæro imprimis: nonnè verum

verum est, quod omnia peccata hominum, quicunque sint, tam reproborum, quam praedestinatorum, infinitam injuriam inferant Deo? de hoc dubitare non licet. Nonne ergo fuerat opus ad faciendam plenam & integram reparationem honoris Majestati Dei offensae, ut moreretur Salvator pro omnibus peccatis universaliter tam reproborum, quam praedestinatorum? an dicere quis audeat, quod multam honorariam non fecerit Deo Patri suo, nisi pro parte tantum, quodque non nisi pro reparatione injuriarum a praedestinatibus factarum moriens, reliquerit in aeternum omnia reproborum crimina absque reparatione injuriae Deo ab ipsis factae? & quis non videt, ita loqui, fore blasphemiam, cum hoc esset Salvatorem spoliare infinito amore, quo succenditur pro gloria Dei Patris sui? & ex hoc fateri oportet omnes, quod mortuus sit & satisfecerit pro omnibus peccatis reproborum non minus, quam pro illis praedestinatorum.

Quod Jesus Christus mortuus sit pro persona reproborum.

Jam ex primo hoc sine, quem Salvator praestituit sibi in Passione sua, de reparanda universaliter omni injuria, Deo ab omnibus peccatis illata, moriendo pro omnibus peccatis, judicare possumus & debemus de secundo, scilicet, de reparanda ruina & jactura, quam cunctis peccatori-

bus intulit peccatum. Quare enim limites ponantur bonitati illius potius pro una, quam pro altera parte? sicut probrosum foret amori infinito, quo exardescit pro gloria Dei Patris sui, dicere, quod reparare illam noluerit nisi ex parte tantum, cum posset reparare ipsam ex integro; ita probrosum quoque esset infinitae magnitudini misericordiarum ejus, & fervoris ac zeli, quo fertur in salutem animarum, cogitare, quod non nisi unam reparare voluerit partem, cum reparare posset omnes, & mori pro peccatoribus cunctis, sicut mortuus est pro omnibus peccatis.

Interrogatis: Cur igitur non omnes peccatores salvantur, cum voluerit salutem omnium voluntate tam seriam, tamque efficaci, ut conciliaverit illi mortem? capere non possumus, quod Deus velle aliquid possit efficacius & ardentius, quam si impendat se totum integrum, eoque, ut propriam suam sacrificet vitam. Fatendum est, quod hoc sit velle aliquid tam vehementer, quam velle quis potest; & si reparationem omnium peccatorum voluit omni cum robore potentis hujus voluntatis, resistere quis potest voluntati Dei? nonne facit illa omnia, quae vult voluntate efficaci? *Omnia quaecunque voluit, fecit.*

Cur non omnes salvantur, cum Deus velit omnes salvari.

Psal. 113.

Zzzzz 2

Re-

Nos impedi-
mus volunta-
tem Dei; quo-
modo.

Respondeo ad hoc, quòd omnia, quæ non dependent nisi à voluntate Dei, ipse semper faciat efficaciter, quando verè vult illa; sed quando res non dependent à sola voluntate Dei, sed requirunt concursum voluntatis hominum, sæpissimè voluntas Dei non adimpletur, quamvis verum sit, ipsum, res velle voluntate vehementissimâ, eòquòd ingratus & rebellis homo ipsi denegat suæ concursum voluntatis; & hoc est, quod omnia peccata facit in mundo. Nonnè Deus vult, ut omnia sua serventur præcepta à cunctis hominibus? sed plerique homines id nolunt, & hæc oppositio, quâ voluntas illorum adversatur voluntati Dei, facit, ut divina hæc voluntas non adimpleatur. Similiter vult, ut omnes salventur homines, juxta exploratum hoc effectum Apostoli: *Vult omnes homines salvos fieri*; sed plerique homines id nolunt; & hic solus defectus, dum non concurrat voluntas ipsorum cum voluntate Dei, est causa damnationis eorum. Nonnè videmus, quâ ratione conqueratur ipsemet de hoc in Evangelio: *Quoties volui, & nolui?* Interrogas, quis resistere possit voluntati Dei? tu, quoties peccas.

1. Tim. 2. 4.

Math. 13.

Quid dicis, ingrata creatura, quòd noluerit Jesus Christus salutem tuam? quid amplius po-

tuit is facere, ad declarandum tibi, quòd illam velit efficaciter ex parte sua. Verùm agnosce te esse, qui illam nolis: quid enim agis ad cooperandum consilio bonitatis super te? ne dicas, quòd gratia ipsius tibi desit; nòsti enim optimè, quàm potentibus & frequentibus inspirationibus ipse te exstimulet interius. Sed agnosce te esse, qui desis ipsius gratiæ. Nonnè enim verum est, te non obtemperare minimæ parti inspirationum, quibus te prævenit? an intolerabili arrogantiâ justificare teipsum audeas & conjicere jacturam salutis tuæ in Deum, dicendò: Non stetit per me, non ego peccavi, nec reus sum; sed Deus non fecit ex parte sua; quod requirebatur ad salutem meam. Stupidè, ingratus, & insensate homo! ipse plus fecit pro te solo, quàm opus foret ad salvandum omnes damnatos simul; & tam parum tu agis, ad cooperandum salutem tuam, quasi anima tua nihil esset, túque nihil exindè traheres commodi; & tamen, qui creavit te sine te, non salvabit te sine te.

Quid cogitari potest, quando Jesus Christus videtur, è duobus peccatoribus, qui socii Jesu Christi in Passione fuerant, qui tam conformes extiterant ipsi in suis suppliciis, coram quibus ipse moriebatur, & pro quibus effundebat sanguinem suum, perire unum in medio

Gratia nobis
non deest, sed
nos desumus
gratiæ.

Ab
mo
pen
tas;
do.

medio totius diluvii gratiarum ejus, & salvari alterum in mediis tormentis suis: Jesum Christum conduxisse unum ad cælos, & alterum detrusisse in barathrum inferni? quid dicatur ad hoc? nisi quodd Jesu Christu non solum egerit partes Redemptoris in monte Calvarie, sed jam inceperit exercere absolutam hanc potentiam Judicis vivorum ac

mortuorum, quorum novissimum exercebit actum ad finem sæculorum, decidendo formidabile punctum magnarum duarum æternitatum, juxta quod hi voluerint, & alii noluerint participes se reddere fructuum Crucis sue. Nil est, quo melius hoc nobis declaretur, nisi horum duorum latronum exemplo; quod monstrabo vobis.

ARGUMENTUM.

Bonus usus, & malus usus Crucis Domini nostri in exemplo boni & mali latronis.

ARTICULUS III.

Ab uno solo momento dependet æternitas; quomodo.

QUAMVIS æternitas respondeat æternitati, æternitas creaturæ æternitati Dei; nihilominus tamen notabilis in hoc est differentia, quod æternitas Dei non minus sit ipsi necessaria, quam esse suum, pro eo, quod æternitas creaturæ tam parum, quam esse suum, sit necessaria ipsi. Verum Deus in decretis liberis divinæ suæ sapientiæ, duas fecit æternitates pro creatura, unam felicem & alteram infelicem; & voluit dependere utramque; a solo & unico momento; & momentum hoc est illud mortis Salvatoris mundi. Et ut demonstraret nobis, quod utraque dependeat à Cruce Domini nostri, pati voluit mortem inter aliquem prædestinatum secum crucifixum,

quique immediatè à Cruce sua transiret in æternitatem beatam, & alterum reprobum similiter Cruci suffixum, quique à Cruce sua transiret illico in æternitatem calamitosam.

Probè ex hoc intelligo, quod Crux & æternitas sint inseparabiles, sicut porta inseparabilis est à domo, cujus est porta. Verum nõsse, an Crux creaturæ introductura sit ipsam in bonam vel malam æternitatem, problema est, & problema hoc non deciditur, nisi per Crucem Salvatoris nostri. Siquidem sunt, qui fabricantur Crucem Jesu Christi; sunt alii, qui portant Crucem Jesu Christi. Primi crucifigunt Jesum Christum, & alii sunt crucifixi per Jesum Christum. Illi

Zzzzz 3

blas-